

12

PROSINEC 2015 MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

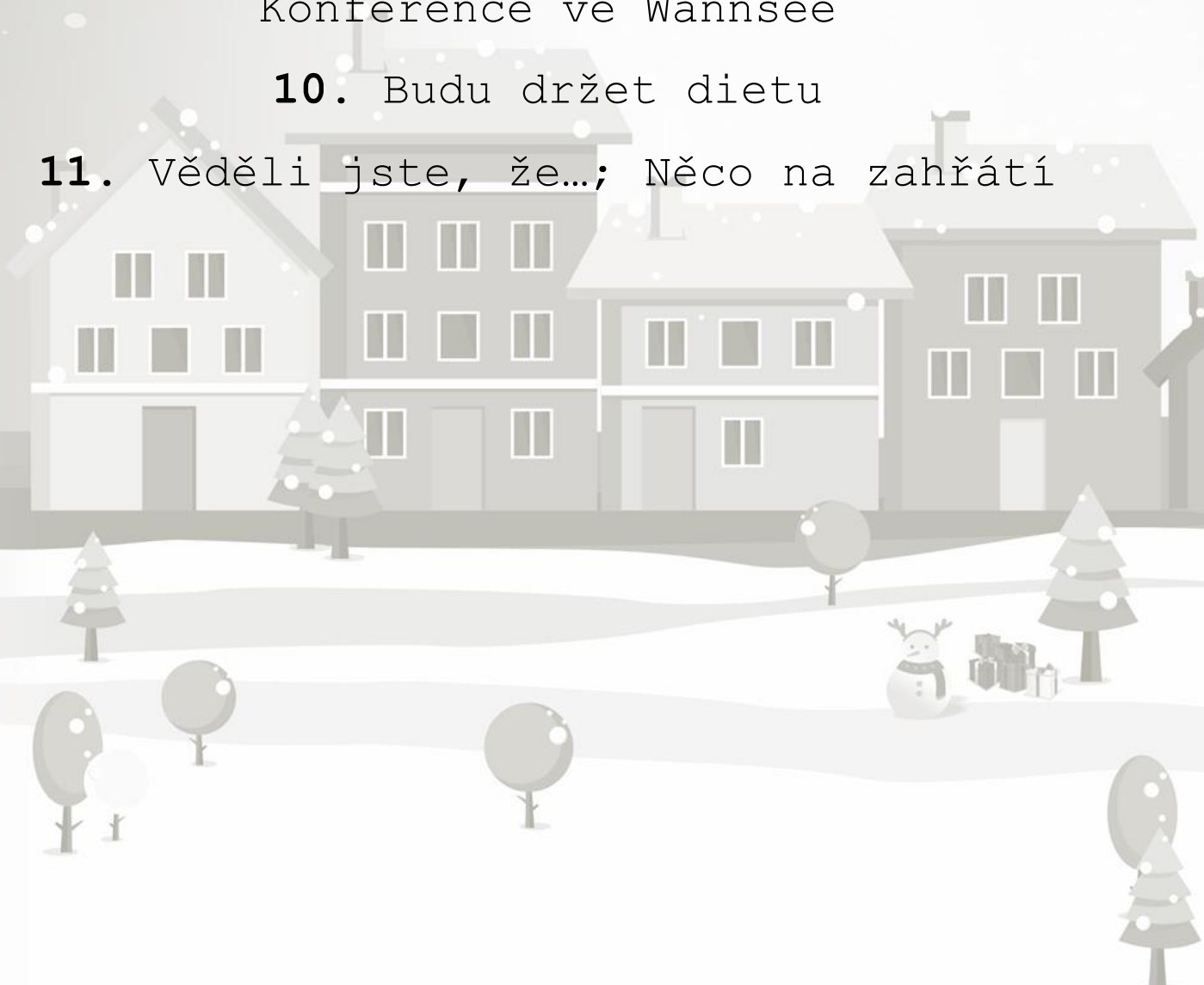
STUDENT'S LIFE

*AKICON 2015
JAK SE STÁT BOHÁČEM?
HUAWEI*

OBSAH

3. Úvod; Sběr víček pro Toníčka
4. Voynichův rukopis; Sněhulák jako vrah
5. Jak se stát boháčem v Americe; Školákovo trápení
6. Tak trochu bláznivé taneční; Sázka
7. Akicon 2015; Huawei
8. Významný prosinec; Melbourne
9. Taveňáky jako zdroj všeho dobrého?; Konference ve Wannsee
10. Budu držet dietu
11. Věděli jste, že...; Něco na zahřátí

Úvod

Poslední číslo tohoto roku právě čtete a už teď vám mohu říct, že toto číslo je nabitě spoustou zajímavých článků. Tak se do toho pustíme hned!

Ještě chceme připomenout soutěž, která proběhla v listopadu. Ano, byl to Mistr slova a každá třída měla možnost vyslat svého zástupce, aby 2 minuty povídal plynně, smysluplně a spisovně na vylosované téma. Do finálového kola postoupili (není sepsáno v pořadí): Ondřej (O1), Topinka (T3), Hanzalíková (E4), Frýba (S2) a Drešer (O2). Finálové kolo proběhne již před publikem skládajícího se ze tříd O3, S3 a E4, a to 9. 12. 2015, kdy finalisti budou 5 minut hovořit na vylosované téma. Před tím ale budou mít ještě celou 1 minutu na to, aby se představili. Přejeme hodně štěstí!

Sběr víček pro Toníčka

Na podzim tohoto roku proběhl již druhý svoz PET víček pro Toníčka Kintera. Během půl roku se podařilo nasbírat cca 355 500 víček, což je 711 kg o celkové částce 4 900 Kč. Za tento výdělek mu bude pořízeno odběrové pero až z USA.

Děkujeme všem studentům a pedagogům, že jste pomohli a pomáháte sbírat víčka pro nemocné děti trpící cukrovkou, jako je Toník. Děkujeme!

Pokud máte doma více víček a nechcete je nosit do školy, můžete je přivést na hasičskou zbrojnici v Brandýsku. Kontakt naleznete zde: www.hasici.brandysek.cz

P.S.: Tento pátek „odejdou“ opět 2 velké pytle víček z kabinetu Dr. Lexové – pro dobrou věc!

Eliška Nedvědová, E2

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E4 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Nella Skuhrovcová, E3 – svet97@seznam.cz, Ondra Sýkora, S3 – ondrasykora111@seznam.cz, Adéla Srbová, E1 – Aideilisa@seznam.cz, Yicheng Du, T3 – panpanguo@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Voynichův rukopis

Představte si, že naleznete starou knihu. Jste zvědaví, tak se do ní podíváte. Zjistíte, že tam jsou hezké ilustrace, o kterých máte dojem, že je znáte, ale při bližším prohlédnutí zjistíte, že jim vůbec nerozumíte. Snažíte se přečíst alespoň jedno slovo, ale nejde vám to. Nedivte se. Nikdo si ji ještě nepřečetl. Ptáte se proč? Přece proto, že jazyk, kterým je psána, nikdo nezná a dodnes ho nikdo nerozluštil. Ale kdo ví, třeba ty ho rozluštíš.

Teď si asi myslíte, že jsem se zbláznila a dělám si tu z vás srandičky. Nedělám, taková kniha opravdu existuje. Podle radiologické datace tvrdí, páni a paní vědkyně, že byla sepsána mezi léty 1404 – 1438. V roce 1912 v Itálii tuto knihu získal americký obchodník polsko-litevského původu Wifrid M. Voynich. A jak vám jistě došlo,

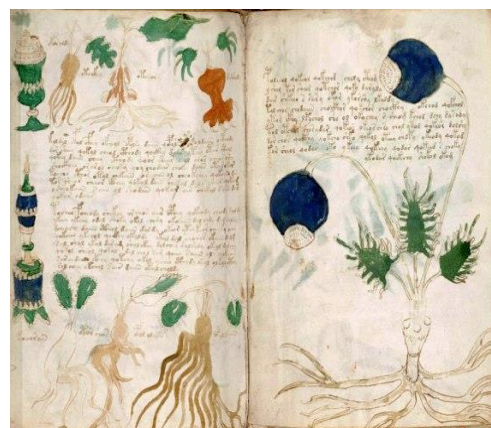
jmenuje se po něm. Voynichův rukopis je v současnosti v dobrých rukou Yaleovy univerzity.

Co dalšího víme? Kniha měla zřejmě asi 272 stran v 17 arších, ale dochovalo se nám pouze 240, což tvoří 35 000 slov. Vědci dále tvrdí, že jazyk rukopisu má svá gramatická a pravopisná pravidla, ale jaká jsou, je záhadou. O autorovi také nic nevíme, existují jen teorie a spekulace. Na ilustracích jsou často rostliny, předměty atd., které neznáme, které vypadají jako z jiného světa.

Jaký je tedy záhadný obsah? Je pravděpodobné, že se kniha dělí podle ilustrací na několik traktátů; a to na botanickou, astronomickou, biologickou, kosmologickou a farmakologickou část. Snad tu najdeme i nějaké recepty.

Voynichův rukopis má zajímavou a rozsáhlou historii, kterou vás zde nebudu nudit a mást. Stačí jen to, že prvním doloženým vlastníkem je jistý alchymista žijící v Praze. Rukopis měl mnoho majitelů. A přes sto let si s ním láme hlavu spousta lidí, jak to rozluštit? Co to znamená? A proč to vzniklo?

To je tolik a více otázek, na které neznáme zatím odpověď. Jak jsem již zmínila v úvodu, třeba to ty vyřešíš. Tak nám zatím nezbyvá než si klást otázku – Je to podvrh, nebo vzkaz z jiné planety či dimenze (světa), alchymistická příručka?

Autor: Nella Skuhrovcová, E3

Zdroj: botany.cz

Sněhulák jako vrah?

Dlouho jsem hledala knížku, která by mě opravdu nadchla. Líbila se mi spousta knih, ale ne tak, že bych si řekla „tak to je teprve pecka!“. Ale pak to přišlo, láska hned po pár stránkách. Nikdy bych nevěřila tomu, že si zamiluju knížku zrovna z maturitního seznamu.

Tato kniha se jmenuje Sněhulák od norského spisovatele Jo Nesba. Původně mě odrazovalo 500 stránek, nemám ráda tlusté knížky, ale pak mi někdo řekl, že je to skvělá knížka. Tak jsem do ní šla. Nebudu vám prozrazovat celý příběh, protože je opravdu zamotaný a od první chvíle napínavý, a to až do úplného konce. Ale jen základ a velmi stručně. Děj se odehrává logicky v Norsku. Vraždí zde každý rok „Sněhulák“, a to vždy když napadne první sníh a pokaždé to „schytá“ žena. Do případu se zarytě ponořil detektiv Harry Hole, který se snaží hledat souvislosti s již zavražděnými ženami a zároveň se snaží porazit svého nepřítele – alkohol. Víc vám prozrazovat nebudu, ale co ještě můžu říct, tak to, že ten, o kom si myslíte, že je vrahem, to rozhodně není.

Sněhulák je taková poměrně dost drsná detektivka, takže rozhodně nedoporučuji těm, kteří nemají rádi krev a morbidnosti. Já jsem ten typ, i když bych to asi neměla říkat, který nemá zrovna rád dívčí romány, ale spíš naopak. Láska ať tam klidně je, ale hlavní děj ať se týká něčeho, co děsí, čeho se můžu bát a nad čím kroutit hlavou. Musím vás upozornit na to, že se ze začátku prolínají časové linie, které nabírají na souvislostech v průběhu knihy. Nenechte se tím zastrašit. Zřejmě budete mít ze začátku pocit, že se ztrácíte, ale když jsem to zvládla dát dohromady já, tak vy taky.

Sněhulák je jednou knihou ze ságy, kde vystupuje právě Harry Hole. Víím, že až budu mít přečtený celý maturitní seznam, v mé knihovně okamžitě najdou své místo i ostatní detektivky Jo Nesba. Ještě na závěr bych chtěla poděkovat mé češtinářce, paní učitelce Polterové, že mě přivedla k tak skvělé knížce!

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: knihazlin.cz

Jak se stát boháčem v Americe

V minulých dvou číslech jsme si pověděli něco o absurdních zákonech různých zemí. Shodneme se nejspíše na tom, že zřejmě Amerika vládne. A to nejen v zákonech. Pojd'me se teď spolu vydat za příběhy, které mají opravu překvapivé konce, které byly přiklepnuty kladívkem zdejších soudců.

Prvním případem je Kathllem Roertsonová z Texasu. Ta vysoudila 780 000 dolarů za zlomený kotník. Docela dobrý skóre, ne? Tyto peníze vysoudila na majitelích nábytkářského obchodu. V něm se zrovna totiž úraz stal. Čekáte nějakou mokrou podlahu bez upozornění apod.? Tak to za tím rozhodně nehledejte. Paní totiž zakopla o pobíhající dítě. Smutné na tom je, a to hlavně pro majitele, kteří museli na základě rozsudku zaplatit odškodnění, že ten spratek byl právě paní Robertsonové.

Na nemalé peníze si přišel i Terrence Dickson z Pennsylvanie. Ten opouštěl dům přes garáž. Nic zvláštního až na to, že právě tento dům v tu chvíli vykradl. Ale byl v tom háček. Nepodařilo se mu otevřít dveře garáže, protože bylo rozbité automatické otevírání. Zpět se do domu nemohl vrátit, protože to už si zabouchl dveře, které vedly do garáže, takže dosti překerní situace. Navíc majitelé vykradeného domu byli na dovolené. Zloděj číslo jedna tedy zůstal 8 dní v garáži a přežil jen díky zásobě Pepsi a psích granulí....skvělá kombinace. No ale co se nestalo! Tomuto zloději se povedlo vysoudit na majitelích domu 500 000 dolarů za duševní újmu.

Dalším boháčem je Jerry Williams z Arkansasu. Ten získal od svého souseda 14 500 dolarů a náhradu nákladů za léčení. Byl totiž napaden sousedovým psem, který byl na pozemku svého pána a na řetězu. Soudci ale byli milosrdní, uložili poměrně „malou“ částku na odškodnění za to, že pan Williams přešel přes plot na zmíněný sousedův pozemek, kde byl pes, po kterém opakovaně střílel ze vzduchovky.

Říkám si, že je možná škoda říct vám všechny tyto situace, které se můžou stát, najednou. A tak v příštím čísle na vás čeká druhý díl.

Školákov trápení

Jednou zas přijdu ze školy,
spadnou mi ty každodenní
okovy.

Školní taška rychle
odhozena,
má nálada je značně
rozlazena.

Venku je krásně, příroda
vůkol
a já musím psát domácí úkol.
Žákovská knížka je zatím
nedotčena,
avšak nedostatečnou mohla
by být poskvrněna.

Dávám vale, každodenní
zahálce,
S chutí se pouštím do práce.
Minuty se vlečou,
Mé nervy už tečou.

A HLE, úkol je dokončen,
Můj hrozný zážitek ukončen.
Konečně mám chvíli volna,
svůj pohár štěstí vypiji do
dna.

Vykročím ven
a je krásný den.
Ptáček tu zpívá.
břízky tu šumí,
šťasten je ten,
kdo na zítřek umí.

Autor: Bruce Bolton

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Tak trochu bláznivé taneční

Abych nějak začala...taneční, které začaly 4. 9. 2015, jsou trošku, no jak bych to asi řekla...zmatený. Začátky byly celkem v pohodě, do té doby, než jsme se začali učit polku a valčík. Je nás tam celkem hodně, takže když tancujeme, tak většina holek spadne nebo je kluk nechá na parketu a řekne, že na to kašle a jde radši na pivo (samozřejmě kluci jsou zase v pohodě a nic se jim během hodin většinou nestane). Občas by to chtělo tyhle pády, které občas nedopadají moc dobře, vyfotit, ale zatím se nedaří.

Tenkrát byl v tanečních jeden kluk. Říkejme mu „Drůbež“. Tenhle kluk zřejmě rád šlapal dívkám na nohy a byl rád, když je následně bolely. Byl velmi „pozorný“, protože každé dámě řekl, ať si nezapomene dát nohy na stůl, aby si samozřejmě odpočinuly. Háček byl v tom, že pak ty unavené, pošlapané nožky chtěl fotit.

Doufejme, že se tomuto rádobu „řemeslu“ nevěnuje dál a nemá doma vyvěšené nad postelí dívčí nohy.

Téměř každý si prošel tanečními, a tak už není třeba dodávat něco dál, protože v každých lekcích se odehrává to samé – „tanec“, pády, pošlapané nohy, podpatky zavrzané v kotníčích, srážky více párů apod. No uvidíme, co nám přinese letošní Věneček.

Autor: Lucka Vosyková, O1

Sázka

Hrdinou této fantasy povídky je pes jménem Max, který se rozhodne uzavřít sázku se svým páníčkem.

Byl jednou jeden večer a v televizi právě vysílali fotbal. Byl to zápas mezi Spartou a Slávií. Max se najednou zvedl ze svého pelíšku a zamířil přímo ke svému páníčkovi. Sedl si u jeho nohou a pochvilí promluvil k páníčkovi: „Já si myslím, že dnes vyhraje Slávie.“ Páníček nesouhlasně odvětil: „Blbost, to by se musel stát zázrak, aby obrátili stav utkání. Sparta prostě vyhraje.“ „Tak se se mnou vsaď,“ navrhl Max páníčkovi. Páníčková odpověď byla dosti rychlá: „Klidně, Sparta stejně vyhraje. Když vyhraji já, ty mi budeš tři měsíce nosit cigarety a noviny.“ Max zavrtěl ocáskem a odpověděl: „Dobře, a když vyhraji já, ty mi koupíš 1,5 kila piškotů.“ Páníček neprotestoval, protože si byl velice jistý, že ho Sparta nezklame.

Ale toho večera skutečně vyhrála Slávie, ač se zdálo, že prohraje. Max vyhrál sázku a páníček mu s jistou nelibostí koupil 1,5 kila piškotů. Maxův páníček nad tím stále přemýšlel. Jednoho dne se odvážil zeptat na to Maxe.

Páníček byl v šoku, když mu Max oznámil, že to, co sledovali, byl záznam nahraný na kazetu z minulého roku. Páníček si to zkontroloval. Po zjištění, že Max mluví pravdu, se ho zmateně otázel: „Já tomu nerozumím, vždyť se tehdy měl hrát ten zápas. Co jsi to na mě ušil?“ „Ano, hráli, ale to máš jedno, taky prohráli,“ po těchto slovech spokojeně a klidně odešel do svého pelíšku. Od té doby se už páníček s Maxem nikdy nevsadil a ještě nutno dodat, že spolu žili šťastně až do smrti.

Autor: Nella Skuhrovcová, E3

Zdroj obrázku: utulnybyt.cz

Akicon 2015

Možná patříte mezi fanoušky sci-fi, fantasy, her, či anime. Pokud se však někdo z vás pohybuje v komunitě déle, už někdy zaslechl o všemožných různých setkání – conech. Slovo „con“ vychází z anglického slova *convention* – v překladu shromáždění. Jestliže jste o tomto nikdy neslyšeli a rádi byste se setkali s podobnými lidmi jako vy, Akicon bylo jedno z míst právě pro to vyhrazené. Proběhl od pátku 30. října do 1. listopadu 2015 – celkem 3 dny – v KC zahrádě v Praze.

Akicon, již 12. ročník setkání japonského komiksu a animovaného filmu tentokrát ve znamení kouzel a iluzí, navštívilo přes 800 lidí. Navštívila ho, jak bývá zvykem, spousta lidí oblečených v cosplayích, či jednoduchých kostýmech svých. Pro neznalé: cosplay je označení pro kostým s napodobováním chování nějakého charakteru určité postavy – jejich vyjadřování, mluva, hlášky... Tato osoba, která toto dělá, se nazývá cosplayer. A co tu vůbec všichni ti lidé pohledávali? Krom seznamování se s novými lidmi a setkávání se s těmi staršími byl pro všechny účastníky připraven program plný promítání, workshopů, besed či soutěží. Dále jste si mohli zahrát různé deskovky, které kupodivu v dnešní době nabývají stále většího úspěchu, nebo na PS4 nové i starší hry, nejčastěji se zde hrál úžasný *Mortal Kombat X*. A ve zvláštní místnůstce nazvané „Hopsárna“ na X360 běžel *Guitar Hero Legends of Rock*, výborná hudební hra.

Mohla bych také povědět o příjemné atmosféře, i když bez problému se con neobešel. Taková setkání jsou skoro vždy přínosem. Člověk se ani nenaděje a jsou u konce. Internet poté zavalí tisícovka různých fotografií a zbývá jen vzpomínat. Stále se někteří ostýcháte, protože nemáte s kým jít? Podle mě není důvod, protože tu najdete spoustu lidí, kteří někoho znají, ale i mnoho lidí, co jsou na tom stejně jako vy. Jen se nesmíte bát, příležitostí je tu spousta a nudit se nebudete. Tím bych vás chtěla pozvat na nadcházející ročníky, ale i jiné události. Například Festival Fantazie, Animefest, Advik či Tolkiencon – k názvu není třeba nic dodávat. Chce to jen mít trochu odvahy a vyrazit.

Autor: Adéla Srbová, E1
Zdroj obrázku: Starkovic

Huawei (华为)

Možná jste už slyšeli, co to je Huawei. Celé jméno je Huawei Technologies Co.Ltd. Je to mezinárodní telekomunikační společnost. Založil ji v roce 1987 Ren Zheng fei (任正非-Žen Čeng fei) jako soukromou společnost vlastněnou zaměstnanci. Základními aktivitami jsou návrh, výroba a výstavba telekomunikačních sítí.

Její sídlo je v čínském Shenzhen (深圳-Šen čen). Podle obratu byla roku 2010 největší čínskou a druhou největší světovou společností, která vyrábí telekomunikační zařízení. Na podzim 2014 se dostala do pěti největších výrobců mobilních telefonů, prodalo se asi 16,5 milionů kusů.

V roce 2003 Huawei začal působit v Česku. První kontrakt na dodávky a implementace širokopásmového přístupového řešení DSLAM, byl podepsán v prosinci 2003 mezi Huawei Technologies Co., Ltd. a ČESKÝM TELECOMEM, a.s. V té době prakticky ještě neexistovalo zastoupení Huawei v ČR.

V roce 2012 se Huawei podílela na spuštění prvního komerčního pilotního programu vysokorychlostní mobilní sítě LTE (4G) v ČR a v následujících letech se bude výrazně podílet na rozšiřování a budování LTE sítí formou dodávek nejmodernějších LTE technologií.

Huawei výrobky a služby se používají ve více než 140 zemích. Založila a provozuje 13 výzkumných a vývojových center v 8 evropských zemích (Belgie, Finsko, Francie, Německo, Irsko, Itálie, Švédsko a Velká Británie). Zaměstnává v Evropě přes 9000 lidí, z nich 1000 pracuje v oblasti výzkumu a vývoje.

Je možné, že doma taky používáte nějaké technické zařízení od Huaweiinu.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T3

Zdroj obrázku: vrworld.com

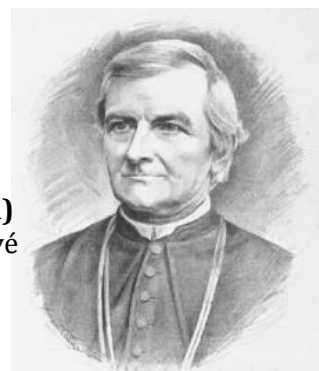
Významný prosinec

A mám tu pro vás novou rubriku, a ta nám bude vyprávět o tom, jaká významná výročí a zajímavosti z minulosti se udály v tomto měsíci (popřípadě následujících měsících). Věřím, že se vám články budou líbit a doufám, že se mi vás podaří něčím překvapit, třeba i zaskočit.

Máme prosinec, měsíc vánočního šilenství. Mezi „šťastlivce“, kteří se narodili na Kladně tento měsíc, patří:

Zora Dvořáková (15. 12. 1934)

Historička, spisovatelka, sochařka. Autorka řady knih o české kulturní a sociální problematice a o protikomunistické rezistenci. Nositelka Ceny E. E. Kische (3x), Ceny Miroslava Ivanova aj.)

Václav Svatopluk Štulc, P. (20. 12. 1814 Kladno - 9. 8. 1887 Praha)
Spisovatel, překladatel polské poezie a vlastenecký kněz. V roce 1845 vydal své nejznámější dílo Pomněnky na cestách.

Jitka a Květa Válový (13. 12. 1992 Kladno - 27. 3. 2011; 6. 9. 1998)

Jitka Válová byla malířka a grafička žijící v Kladně, spolu se svou sestrou byly členkami výtvarného spolku **Trasa**. K tvorbě využívaly klasické techniky olejomalby. Účastnily se řady domácích a zahraničních výstav. V roce 1994 obdržely rozhodnutím kuratoria Nadace F. V. S. v Hamburku Herderovu cenu vídeňské univerzity za celoživotní dílo.

Pro mě nejznámější a nejoblíbenější (upřímně, kdo z vás alespoň neviděl knížku od tohoto autora), patří tento režisér, spisovatel a ilustrátor. Nebudu vás už dále napínat, jedná se o bohužel již zesnulou legendu našeho regionu **Zdeňka Milera (21. 2. 1921 Kladno - 30. 11. 2011 Nová Ves pod Pleší)**. Jeho již světově proslulým dílem je postavička Krtečka, která se podívala až do vesmíru. Dokonce ji náš prezident na návštěvě Číny předal jako symbol přátelství.

Dalším významným datem pro Kladno je 21. prosinec (1561), kdy byla ves Kladno povýšena majestátem císaře Ferdinanda I. na městečko.

Autor: Ondřej Holubovský, E1

Zdroj obrázků: cs.wikisource.org, domalujdoma.cz

Melbourne

Melbourne je hlavním městem státu Victoria a druhé největší město v Austrálii. Také je uznáváno jako kulturní kapitál Austrálie, pořádá se zde mnoho filmových festivalů, velké výstavy umění a četné hudební oslavy. Za svůj název vděčí anglickému

šlechtici a premiérovi Williamu Lambi, který pocházel z obce Melbourne – složené ze staroanglického "mylla Burne" v překladu mlýnský náhon. Předtím než se oficiálně rozhodlo o jménu, jedním z možných názvů bylo Batmania, ale

nemělo to nic společného s velebným superhrdinou, nýbrž s objevitelem toho místa Johnem Batmanem. Poslední rozhodnutí padlo v roce 1837, ale historie sahá již do roku 1835.

A co je na tomto městě výjimečné? Nalezneme tu např. největší tramvajovou síť na světě, jejíž

koleje jsou dlouhé 244 kilometrů. Město oplývá velkým množstvím zahrad a parků. Počasí je zde nepředvídatelné a během dne můžou nastat mnohé extrémní nízkých či vysokých teplot, dokonce i ve stejný den. Má přibližně 60 kulturních skupin hovořících 170 jazyky, čímž má toto město svůj jedinečný charakter. Ještě mnohem zajímavější je, že se zde nachází nepočtenější řecky mluvící populace

mimo Evropu. Nesmíme zapomenout zmínit Melbournský shuffle, taneční styl pocházející z 80. let minulého století, ale obliby se drží dodnes. Velmi podobnými styly jsou pak jumpstyle, či hardstyle. Hudba, která se s tím neodmyslitelně pojí, je DnB, house, či trance.

Za návštěvu stojí rozhodně botanické zahrady, nejnádhernější z nich je Královská botanická zahrada umístěná v centru města. Určitě nevynechejte Federation Square, náměstí, které působí velmi neobyčejně až futuristicky. Místní lidé ho považují za jakousi protiváhu budově opery v Sydney. Neobyčejným zážitkem na celý život může být večere ve starodávné tramvaji, která projíždí zajímavými kouty Melbourne. Snad se vám malá zastávka v Melbourne líbila a možná se příště podíváme do dalšího města.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zdroj obrázku: accorhotels.com.au

Jíte tavené sýry? Stále máte dojem, že jsou plné smetany a je to dokonalý zdroj vápníku a vitamínů jako každý mléčný výrobek? Bohužel, realita je trochu jiná a já vás případně vyvedu tímto článkem z omylu.

Podrobila jsem zkoušce jeden tavený sýr nejmenované firmy. A jeho složení vypadá velmi „kvalitně“. Obsahuje 33,5% sušiny, ve které je 49% tuku. Dále obnovené odstředěné mléko, vodu, máslo, 7% smetany, smetanové aroma, jedlou sůl a mléčné bílkoviny. Ale to ještě zdaleka není všechno, teď se koukneme na tu nejméně zdravou část.

V tavených sýrech je spousta tavicích solí. V tomto případě jsou to E331 (citronany sodné), E450 (difosforečnany), E452 (polyfosforečnany), E339 (fosforečnan sodný), E407 (Karagen). Co ale vlastně jsou tyto tavicí soli zač? Zajišťují, že se dá finální hmota dobře roztírat. A věřte mi, je to jedna z těch nejméně zdravých složek. Dalším obsahem jsou i stabilizátory jako karagenan nebo modifikovaný kukuřičný škrob.

Co ještě ukazuje na nezdravost je i to, že se suroviny při výrobě zahřívají na 120 stupňů Celsia, což značně snižuje výživovou hodnotu bílkovin.

Až si příště tedy k snídani budete mazat taveňák na chleba, vzpomeňte si na to, co všechno vlastně budete konzumovat.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: vitalia.cz

Taveňáky jako zdroj všeho dobrého?

Konference ve Wannsee

Psal se rok 1947, když američtí vyšetřovatelé objevili v jednom z říšských ministerstev pozoruhodný spis. Byla to strojopisná kopie protokolu z konference ve Wannsee říšského sekretáře Martina Luthera. Tato kopie je jediným důkazem o konání, průběhu a závěrech konference, která byla přísně tajná. A tudíž žádný dokument se o její existenci neměl dochovat.

Konference se uskutečnila 20. ledna 1942 ve vile na břehu jezera Wannsee nedaleko Berlína. Vše trvalo zhruba hodinu a půl. Zúčastněných bylo 15, a to vysoce postavených představitelů nacistického Německa.

Hitlera byste zde marně hledali. Tomuto setkání předsedal, nám všem dobře známý, zastupující říšský protektor Protektorátu Čechy a Morava, Reinhard Heydrich. Zápis vedl Adolf Eichmann „specialista“ na židovskou problematiku. Další jména účastníků raději vynechám...

Co bylo jejím cílem? Asi čekáte na to, až oznámím, jaká to byla průlomová událost. V tom případě vás zklamu. Cílem jednání bylo sice „konečné řešení židovské otázky“, ale i přesto to nebylo průlomové, protože holocaust už dávno započal. Zúčastnění jednali o bezproblémové spolupráci mezi jednotlivými říšskými a stranickými úřady ve věci systematického plánu na vyhlazení Židů. Zní to strašně, jak někdo může z lidí udělat jen pouhá otravná čísla a byrokraticky jednat o jejich osudu?

Mohla bych vám prozradit mnohá i pro někoho zajímavá fakta související s touto poradou, ale na to nemám prostor. Mohu vás jen odkázat na britsko-americkou rekonstrukci z roku 2001 s českým názvem Konference ve Wannsee (Conspiracy). Hraný snímek vznikl pod záštitou HBO a BBC, což většinou zaručuje slušnou kvalitu zpracování. Ani po herecké stránce nebudete ochuzeni, protože tu jsou taková známá jména jako Kenneth Branagh nebo Stanley Tucci atd.

Nezbývá než vyjádřit naději v to, že se nic podobného už nikdy nebude konat.

Autor: Nella Skuhrovcová, E3

Zdroj: <http://www2.holocaust.cz>

Budu držet dietu!

Znáte to – tedy hlavně vy, děvčata. Ráno vstanete, uděláte si nový ksicht, půl hodiny přemýšlíte nad tím, co si oblečete, a když to konečně vymyslíte, tak se samozřejmě podíváte do zrcadla na tu krásku, co jste ze sebe za ty 2 hodiny udělaly. Ale tehdy začíná problém, a to větší, než že máte beďar na čele.

„Pane bože, to břicho! Ty stehna a ta pr.... zadek!“ Tak tahle věta proběhla hlavou snad všem dívkám při pohledu do zrcadla. A už je jedno, že není ještě ani začátek nového roku a že na předsevzetí je ještě chvilku čas. Dneska žádná kuřecí bagetka, žádná sladká snídaně a už vůbec ne Kofola a podobný cukrem naplněný flašky. A až přijdu ze školy, začnu cvičit!

Cestou do školy zoufale hledáte na mobilu třicetidenní výzvy na břicho, zadek i stehna. Při tom jste nervní, protože vaše mobilní data jsou prostě pomalá. Přece jenom jste ale našly pár návodů, které ukládáte do mobilu, i když už teď víte, že plán na 30 dní nemůžete prostě dodržet.

V šatně potkáte spolužačku, které trčí všude kosti a ač doslova žere jak nezavřená, stále má postavičku jako proutek. „Jdeš do bufáče?“ Automaticky odpovídáte, že ano, ale při cestě si vzpomenete, že vlastně nemůžete, že držíte tu dietu! Ale spolužačka vás tam přesto dotáhne se slovy: „Jsi blbá“. Nejdřív odoláváte, ale pak vidíte všude ty dobroty, že si prostě musíte něco koupit. Vezmete si müsli tyčinku, abyste váš plán nenarušovaly až tak moc. Sice máčenou v čokoládě, ale i tak...začít se musí pozvolna.

Celý den se poměrně držíte. Ta kuřecí bagetka, kterou vám přinesla spolužačka, protože jste si o ni nenápadně řekly, se nepočítá. To shodíte cestou ze školy – půjdete prostě pěšky, místo autobusem.

Po skončení školy stojíte nerozhodně mezi zastávkou a cestou, kterou byste se musely vydat v případě, že půjdete pěšky. Podíváte se na hodinky, za 4 minuty je to tady. Tak radši půjdete na zastávku a počkáte na bus.

Doma přepíšete na papír třicetidenní výzvu s tím, že si to budete vzorně odškrtnávat. První den splníte na jedničku. Pár dřepů, kliků zvládnete. Druhý den je to už těžší. I zdržet se té bagetky není nejjednodušší věc. Ještě jeden den a čtvrtý den je od výzvy odpočinek. A co když si ten volný den vezmete místo čtvrtého za třetí? Samozřejmě s tím, že čtvrtý den splníte to, co jste měly udělat den předešlý. Skvělý plán!

Nastává den, kdy byste měly pokračovat ve výzvě. Když to se vám zase už nechce. Ten den bez cvičení byl dobrý, nic vás nebolelo. Navíc jste si stejně už daly čokoládu na nervy, tak je to zbytečný. Zítra!

Jenomže to jistě víte samy, jak to končí. A tak se raději smíříte s tím špekem, který ukazují jen zrcadla a ostatní je nevidí, a koupíte si kuřecí bagetku.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Věděli jste, že...

Věděli jste o tom, že sloni jsou jediní savci, kteří neumějí skákat? No...ono možná dobře. Představte si takové zemětřesení v Pražské ZOO. A když už jsme u těch zvířat, tak si představte, že velbloud má trojitá víčka a dvě řady řas. A to všechno jako ochranu očí před pískem. No, říkám si, ještě že člověk nemá dvě řady řas, ono už s tou jednou řadou je po ránu docela problém, když na sebe rozespale koukáte do toho zrcadla s řasenkou v ruce, že holky?

Je mezi vámi nějaký gurmán, co by vyzkoušel chuť sušených, pražených nebo jinak tepelně upravených brouků či jiné havěti? Já jsem ochutnala díky pasování na čvrťáky červa. Není na tom nic špatného, nechutná to skoro nijak, jen je nechutný to, jak se vám tak jako v puse hýbe, než ho rozkousnete. Ale to už zabočuju jinam. Takže zkusím některé z vás nalákat tím, že brouci chutnají skoro jako jablko, vosy jako piniová semínka a pozor, housenky jako pečená slanina. Tak co? Má tady někdo chuť na slaninku?

Všichni jistě známe med, někdo ho miluje, někdo nesnáší, ale co je u něj výhodou? To, že jej produkují včelíčky samozřejmě taky, ale hlavně je to jediná potravina, která se nekazí. Během vykopávek v Egyptě bylo nalezeno několik soudků s medem, které bylo možné hned konzumovat. A že to už je nějaká chvíle od té doby, co se tam ten med dostal.

Za největší spotřebu dřeva mohou především noviny. Kdyby všechny noviny, které každodenně vycházejí v tištěné podobě, byly vydávány jen elektronicky, snížila by se spotřeba dřeva. Denně se vykáčí totiž neuvěřitelné množství lesů - 3,5 milionu hektarů. Obnova trvá mnohonásobně déle. Může dojít na to, že nebudeme mít nakonec kolem sebe téměř žádné lesy, stromy, které nám zajišťují jednu důležitou funkci - dýchání?

A ještě jedna perla na závěr. V kostelech v Nebrasce se nesmí kýchat. No nic moc, hlavně se nedívat do světla!

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Zdroj obrázku: detskeomalovanky.cz

Něco na zahřátí

Ať chceme, nebo ne (jakože já nechci), zima nám již přišla, což znamená teplé ponožky, svetry, kabáty, čepice, rukavice, ustavičné ranní škrábání aut a ometání sněhu, kluzké chodníky a pády. Ale přece jenom existuje věc, která vám dokáže tu zimu vylepšit. Mám pro vás jeden recept.

Většina z nás má ráda horkou čokoládu, ale přemýšleli jste, že byste si místo té ze sáčku udělali pravou, domácí, a mnohem lepší? Jestli ne, tak to zvažte, protože je to lahodnější.

Co ale všechno potřebujete? Na 600 ml mléka je třeba 140 ml smetany ke šlehání (40%), půl lžičky skořice,

100 g čokolády (nejlépe 60%) a 1 vanilkový lusk. Nejprve nalijte mléko se smetanou do nějakého hrnce (pokud možno menšího) a promíchejte. Pak přidejte semínka z vanilkového lusu a nalámanou čokoládu. A poté směs přiveďte k varu, a to za stálého míchání, aby výsledek byl bez hrudek. Pak už stačí jen vmíchat skořici na zpestření a můžete rozlévat do hrníčků.

Pokud chcete horkou čokoládu lépe prezentovat, stačí přidat šlehačku, hoblinky čokolády, jemně namleté oříšky nebo dokonce zmrzlinu. A ještě něco pro gurmány. Přidejte si do horké čokolády špetku chilli.

Takže šup pro ingredience, uvařit si čokoládu, uvelebit se na gauči, přikrýt dekou, pustit si film a na zdraví!

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Zdroj obrázku: delikomatz.cz

2016